

Гей ти, ниво, твого гону
Від Карпату аж до Дону!
Та широка ж, як погляну, —
Геть укрилась килимами,
Огорнулася лугами,
Простяглася до Лиману.

Що ж то, ниво, лихом збита,
Потом, кровію полита,
Заподіялось з тобою?
Не красуєшся стогами,
Не пишавешся скиртами,
А глушишся лободою!

«Ох ви, жалібники-діти,
Та не вам би й говорити,
Коли сами марно спали!
Де ж були ви? Чужі руки
Завдавали мені муки,
Реп'яхами засівали.

Колись добре я родила,
Виростала з мене сила
Ворогам на страх і горе!
А тепер я геть дичаю
І не бачу тому й краю,
Бо ніхто мене не оре! »

Правда, ниво! За сльозами
Не рушали ми з ралами...
Гайда ж в поле! Гине нива!
Додамо до праці руки:
Хоч не ми, то може внуки
Дочекають того жнива!

1877
